

Arrest

nr. 168 608 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die *loco* advocaat P. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Z. op (...) 1995.

Op 18 mei 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hij verklaarde 16 jaar en zes maanden oud te zijn. Zodoende werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en toegewezen aan de Dienst Voogdij.

Uit het Eurodacverslag van 18 mei 2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Hongaarse autoriteiten werden genomen.

Gezien intussen het leeftijdsonderzoek van 26 mei 2015 uitwees dat verzoeker meerderjarig is - 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar -, samen met de vastgestelde vingerafdrukken door de Hongaarse autoriteiten en de informatie van de Hongaarse autoriteiten dat er nog geen inhoudelijke behandeling van zijn asielaanvraag in Hongarije heeft plaatsgevonden, werd een terugnameverzoek in het kader van de Dublin III Verordening aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt.

De Hongaarse asielautoriteiten hebben geen expliciete weigering van dit terugnameverzoek verstuurd zodat diende vastgesteld te worden dat Hongarije de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is (*tacit agreement*).

Op 19 november 2015 besliste de gemachtigde tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: Z. (Alias HU: A.)

Voornaam: A. S. (Alias HU: S.)

Geboortedatum: 01.01.1995 (alias HU: 01.01.1997 en alias BE voor leeftijdsonderzoek: 30.11.1998)

Geboorteplaats: Zakhel

Nationaliteit: Afghanistan

Die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 18.05.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Zakhel en verklaarde 16 jaar en zes maanden oud te zijn. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 18.05.2015 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en door de Dienst Voogdij onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 18.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.05.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming in Hongarije. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken onderweg genomen zijn maar dat hij niet weet waar dit was. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat hij vijfenveertig dagen onderweg was vanuit Afghanistan tot België.

Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan per auto en te voet illegaal naar Iran reisde waar hij vijftien dagen later zou zijn aangekomen. Wanneer hij uit Iran vertrokken zou zijn, stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde dat hij tien dagen onderweg was alvorens in Turkije aan te komen. Wanneer hij uit Turkije vertrokken zou zijn stelt betrokkene niet te weten.

Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Turkije op een onbekende datum naar Bulgarije gereisd zou zijn om vervolgens op een onbekende datum vanuit Bulgarije te voet naar Servië te zijn gereisd waar hij op een onbekende datum aangekomen zou zijn.

Op een onbekende datum zou betrokkene vanuit Servië per auto en trein naar België gereisd zijn waarbij hij op een onbekende datum in Hongarije zou zijn opgepakt en zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat hij meteen werd vrijgelaten en dat hij één dag in een park verbleef op een onbekende plaat als gevolg van de afspraak tussen zijn vader en de smokkelaar vervolgens vanuit Hongarije per auto en per trein via onbekende plaatsen naar België reisde waar hij op 18.05.2015

zou zijn aangekomen en waar hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken wel ergens genomen werden maar dat hij niet weet waar dit was en de latere verklaring dat hij in Hongarije door de politie werd opgepakt en dat zijn vingerafdrukken genomen werden en hij vervolgens door de politie meteen werd vrijgelaten en hij vervolgens één dag in een park op een onbekende plek verbleef en dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije, dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 18.05.2015, met name HU1330011880219 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat de vingerafdrukken van betrokkene voordien door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid werden geregistreerd ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt en hier niets van zou weten, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. Bovendien stelden de Hongaarse autoriteiten in hun antwoord van 24.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun antwoord op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening eveneens dat betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van A. S, geboren op 01.01.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, met name 16 jaar en zes maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene onder haar hoede. De DVZ uitte op 18.05.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 26.05.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koning Astrid, Dienst Radiologie, gelegen te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 26.05.2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige met een leeftijd van zestien jaar en zes maanden terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 26.05.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze temeer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd (DVZ, vraag 3). De verklaring van betrokkene toen hij er op gewezen werd dat hij in Hongarije een andere naam heeft opgegeven dan in België en waarbij betrokkene verklaarde dat A. de naam van zijn stam is en dat hij de mensen daar niet goed verstond en dat zijn gegevens in België correct zijn, zijn als aannemelijk te beschouwen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 immers expliciet dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd

(DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie die Hongarije in het kader een informatieverzoek aan de Belgische autoriteiten overmaakte blijkt dat betrokkene in Hongarije niet alleen een andere familienaam heeft opgegeven, maar eveneens een andere voornaam, met name S. in tegenstelling tot het in België opgegeven A. S. en in Hongarije eveneens 01.01.1997 heeft opgegeven als geboortedatum terwijl hij bij de registratie van zijn asielaanvraag in België op 18.05.2015 verklaarde dat hij zestien jaar en zes maanden oud was en nadien uit de medische conclusie van het leeftijdsonderzoek van 26.05.2015 bleek dat betrokkene op 26.05.2015 een leeftijd heeft van ouder van 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich aanbieden al niet begeleide minderjarig terwijl uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek blijkt dat betrokkene wel degelijk ouder is dan 18 jaar ondergraft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 26.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten initieel in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming en de informatie van de Hongaarse autoriteiten dat er nog geen inhoudelijke behandeling van zijn asielaanvraag in Hongarije heeft plaatsgevonden, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 23.06.2015 een terugnameverzoek op art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt. Op 24.08.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 23.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze tacit-agreement van 24.08.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin- Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. de Hongaarse autoriteiten stelden in hun antwoord van 24.06.2015 op het Belgische informatieverzoek op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening bovendien dat betrokkene in Hongarije wel degelijk asiel heeft aangevraagd maar dat hij na de registratie van zijn asielverzoek zeer snel verdween en dat zijn asielverzoek nog niet het voorwerp is geweest van een inhoudelijke beoordeling.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem

zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat Hongarije geen goed land is en hij in België wil blijven (DVZ, vraag 36) Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat Hongarije geen goed land is en hij in België wil blijven maar buiten deze vage en algemene verklaring dat Hongarije geen goed land is, brengt betrokkene geen concrete elementen aan waar dit uit zou moeten blijken. Indien men stelt dat Hongarije geen goed land is, dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hier concrete elementen of bewijzen van aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Daarenboven dient in dit verband eveneens te worden benadrukt dat betrokkene verklaarde één dag in Hongarije te hebben verbleven in een park en dat hij vervolgens met de smokkelaar verder reisde naar België omdat dit zo was afgesproken met de smokkelaar (DVZ, vraag 39 & 40). Aangezien betrokkene al na één dag in Hongarije is doorgereisd omdat de afspraak met de smokkelaar was om naar België te reizen dient te worden opgemerkt dat betrokkene nauwelijks eigen ervaringen heeft in Hongarije. Wat bovendien de verklaring betreft dat hij in België wil blijven en dus in sé niet terug wil naar de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek, in casu Hongarije (DVZ, vraag 36) en dat het de afspraak was tussen zijn vader en de smokkelaar om naar België te reizen (DVZ, vraag 34, 39 & 40), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen omdat er een afspraak gemaakt zou zijn tussen de smokkelaar en zijn vader om hem naar België te brengen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie - 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report - Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights -"Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013-The state of the world's human rights-"Hungary", A.I., 2014; Amnesty International-Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 -Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence- Changes to Hungarian

asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary, Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 juli 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary" (HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HCC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meedeelt. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNHCR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 juli 2015 (www.unhcr.org/559641846)) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal

voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetwijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA-Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1 b in het kader van de Tacit-Agreement van 24.08.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system",

18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1 b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 24.08.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 23.06.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin- III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het

administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er

een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 25.06.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat deze okay is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 28§3 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten op de luchthaven Liszt Ferenc International in Budapest, Hongarije.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoeker het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn

belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Ter terechtzitting stelt verweerder dat haar cliënt, de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gesteld dat België verantwoordelijk is geworden voor verzoekers asielaanvraag, zodat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep en het beroep eveneens zonder voorwerp is.

Nu de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker derhalve geen voordeel meer kan opleveren, is het beroep niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Beide partijen bevestigen ter zitting dat er geen actueel belang meer is.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES